

Тересук

Тересик

УКРАЇНЬКА
НАРОДНА КАЗКА

Для дошкільного віку

Художник
Валентина Мельниченко

КИЇВ
«ВЕСЕЛКА»
1987

Жили собі дід та баба. Вже й старі стали, а дітей нема. Журяться дід та баба: «Хто нашої й смерті догляне, що в нас дітей нема?» От баба й просить діда:

— Поїдь, діду, в ліс, вирубай там мені деревинку, та зробимо колисочку, то я положу деревинку в колисочку та й буду колихати; от буде мені хоч забавка!

Дід спершу не хотів, а баба все просить та просить. Послухався він, поїхав, вирубав деревинку, зробив колисочку.

Положила баба ту деревинку в колисочку — колише й пісню співає:

— Люлі-люлі, телесику,
Наварила кулешику,—
І з ніжками, і з ручками
Буду тебе годувати!

Колыхала-колыхала, аж полягали вони увечері спати. Встають уранці — аж з тієї деревинки та став синок маленький. Вони так зраділи, що й не сказати! Та й назвали того синка Телесиком.

Росте той синок та й росте,— і такий став гарний, що баба з дідом не навіщаються з нього.

От як підріс він, то й каже:

— Зробіть мені, тату, золотий човник і срібне веселечко: буду я рибку ловити та вас годувати!

От дід зробив золотий човник і срібне веселечко, спустили на річку,— він і поїхав.

Їздить Телесик по річці, ловить рибку та годує діда й бабу, наловить та віддасть — і знову поїде. А мати йому їсти носить. Та й каже:

— Гляди ж, синку, як я кликатиму, то пливи до бережка, а як хто чужий, то пливи далі.

От мати наварила йому снідати, принесла та й кличе:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

Телесик почув:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка, — це ж моя матінка снідати принесла!

Пливе. Пристав до бережка, наївся, напився, віддав матері рибку, відіпхнув золотий човник срібним весельцем і поплив далі рибку ловити!

А змія й підслухала, як мати кликала Телесика, прийшла до берега та й давай гукати товстим голосом:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він чує:

— То ж не моєї матінки голос! Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі!

Махнув весельцем — човник і поплив.
А змія стояла-стояла та й пішла від берега геть.

От мати Телесикова наварила йому обідати, понесла до бережка та й кличе:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

Він почув:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка! Це ж моя матінка мені обідати принесла.

Приплив до берега, наївся, напився, віддав матері рибку, що наловив, відіпхнув човника і поплив знову.

А змія приходить до берега та знов товстим голосом:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він почув, що не материн голос, та й махнув весельцем:

— Пливи, пливи, човнику, далі! Пливи, пливи, човнику, далі!

Човник і поплив далі.

Змія бачить, що нічого не вдіє, та й пішла до коваля:

— Ковалю, ковалю! Скуй мені такий тоненький голосок, як у Телесикової матері!

Коваль і скував. Вона пішла до бережка й стала кликати:

— Телесику, Телесику!
Приплинь, приплинь до бережка!
Дам я тобі їсти й пити!

А він думав, що то мати:

— Ближче, ближче, човнику, до бережка,— то ж мені матінка їсти принесла!
Та й приплив до бережка.

А змія його мерщій ухопила з човна та й понесла до своєї хати.

Приносить до хати:

— Зміючко Оленко, відчини!

Оленка відчинила, змія ввійшла в хату.

— Зміючко Оленко, натопи піч так, щоб аж каміння розпадалося, та спечи мені Телесика, а я піду гостей покличу, та будемо гуляти.

Та й полетіла кликати гостей.

От Оленка натопила піч так, що аж каміння розпадається, а тоді й каже:

— Сідай, Телесику, на лопату!

А він каже:

— Коли ж не вмію,— як його сідати?

— Та вже сідай! — каже Оленка.

Він і поклав на лопату руку.

— Так? — каже.

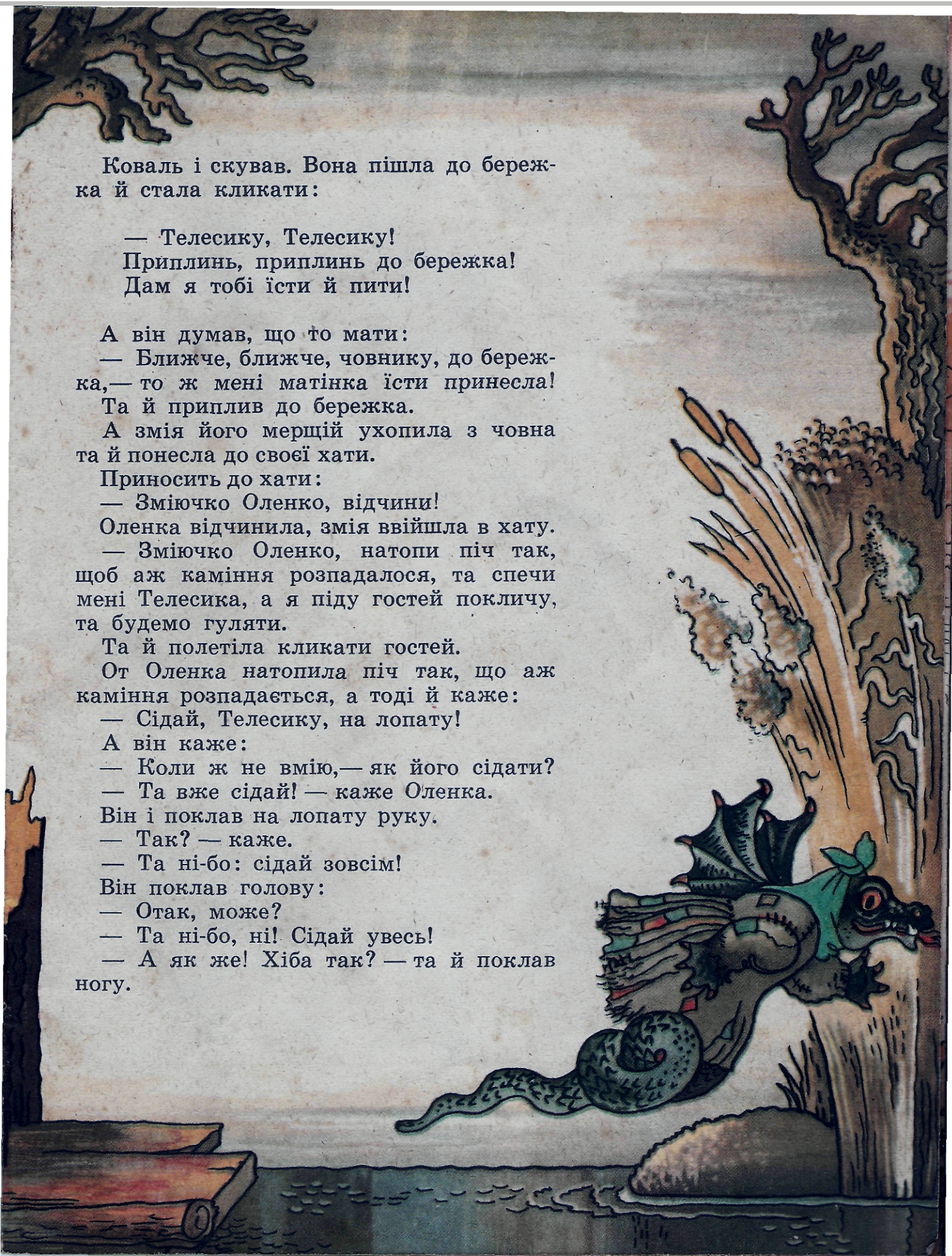
— Та ні-бо: сідай зовсім!

Він поклав голову:

— Отак, може?

— Та ні-бо, ні! Сідай увесь!

— А як же! Хіба так? — та й поклав ногу.

— Та ні-бо,— каже Оленка,— ні, не так!

— Ну так покажи ж,— каже Телесик,— бо я не знаю як.

Вона й почала показувати, та тільки сіла, а він за лопату та й укинув її в піч і заслінкою піч затулив; а сам замкнув хату, зліз на превисоченного явора та й сидить.

От змія прилітає з гостями.

— Зміючко Оленко, відчини.

Не чує.

— Зміючко Оленко, відчини.

Не озивається.

— От вража Оленка — вже десь повіялась!

От змія сама відчинила хату, повходили гості, посідали за стіл. Відслонила змія заслінку, вийняла печеню, та й їдять,— думали, що то Телесик. Попоїли добре, повиходили на двір та й качаються по траві.

— Покочуся, повалюся, Телесикового м'яся наївшись!

А Телесик із явора:

— Покотіться, поваліться, Оленчиного м'яся наївшись!

Вони слухають: «Де це?» Та знов:

— Покочуся, повалюся, Телесикового м'яся наївшись!

А він знову:

— Покотіться, поваліться, Оленчиного м'яся наївшись!

Вони знову: «Що воно таке?» Давай

шукати, давай дивитися та й угледіли
Телесика на яворі. Кинулись до явора та
й почали його гризти.

Гризли-гризли, аж зуби поламали,—
а не перегризуть.

Кинулись до коваля:

— Ковалю-ковалю, скуй нам зуби, щоб
того явора перегризти!

Коваль і скував. Вони як почали зно-
ву... От-от уже перегризуть. Коли летить
табун гусей. Телесик їх і просить:

— Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!

А гуси й кажуть:

— Нехай тебе середні візьмуть!

А змії гризуть-гризуть... Аж летить зно-
ву табун гусей. Телесик і просить:

— Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!

Так і ці йому кажуть:

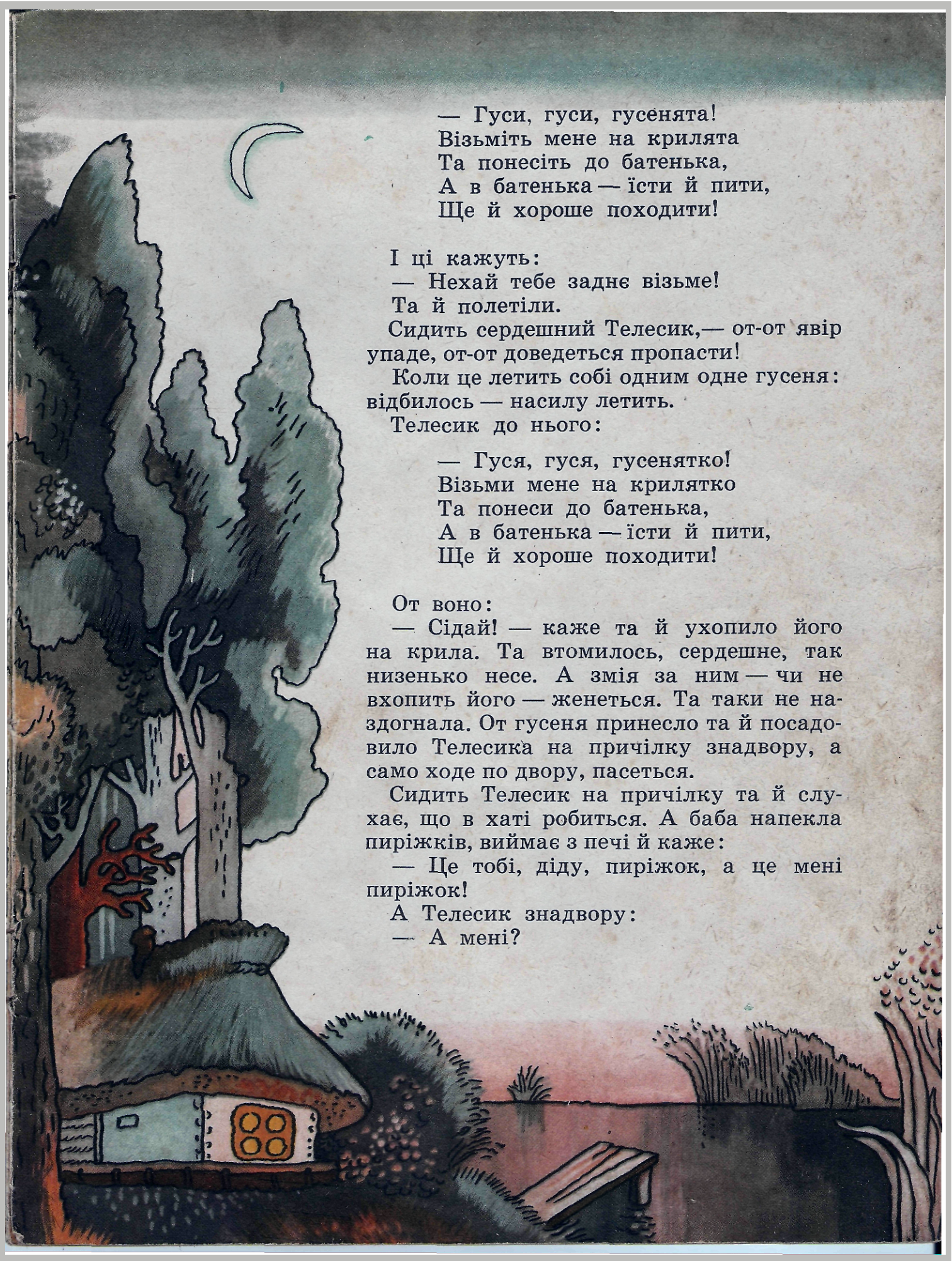
— Нехай тебе задні візьмуть!

А явір аж тріщить. Відпочинуть змії —
та й знову гризуть, відпочинуть — та й
знов...

Аж летить іще табун гусей. Телесик так
їх просить:

— Гуси, гуси, гусенята!
Візьміть мене на крилята
Та понесіть до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!

І ці кажуть:

— Нехай тебе задне візьме!
Та й полетіли.

Сидить сердешний Телесик, — от-от явір
упаде, от-от доведеться пропасти!

Коли це летить собі одним одне гусеня:
відбилося — насилу летить.

Телесик до нього:

— Гуся, гуся, гусенятко!
Візьми мене на крилятко
Та понеси до батенька,
А в батенька — їсти й пити,
Ще й хороше походити!

От воно:

— Сідай! — каже та й ухватило його
на крила. Та втомилося, сердешне, так
низенько несе. А змія за ним — чи не
вхопить його — женеться. Та таки не на-
здогнала. От гусеня принесло та й посадо-
вило Телесика на причілку знадвору, а
само ходє по двору, пасеться.

Сидить Телесик на причілку та й слу-
хає, що в хаті робиться. А баба напекла
пиріжків, виймає з печі й каже:

— Це тобі, діду, пиріжок, а це мені
пиріжок!

А Телесик знадвору:

— А мені?

То це вона знову виймає пиріжки та й каже:

— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

А Телесик знов:

— А мені?

Вони й почули.

— Що це? Чи ти чуєш, діду, щось наче гукає?

— Та то,— каже дід,— мабуть, так учувається.

То знов баба:

— Оце тобі, дідусю, пиріжок, а це мені!

— А мені? — з причілка каже Телесик.

— От же таки озивається! — говорить баба та зирк у вікно,— аж на причілку Телесик. Вони тоді з хати, та вхопили його, та внесли в хату, та такі раді!

А гусятко ходить по двору, мати й побачила:

— Он гусятко ходить. Піду впіймаю та заріжу.

А Телесик каже:

— Ні, мамо, не ріжте, а нагодуйте його! Коли б не воно, то я б у вас і не був.

От вони нагодували його, і напоїли, і під крильця насипали пшона. Так воно й полетіло.

От вам казочка, а мені бубликів в'язочка.

